

capital; la majoria d'aquests hospitals particulars, que estan establerts principalment en les petites viles dels Estats del Sud i de l'Oest, són propietat d'individus o de societats, però prop d'uns 600 pertanyen a Companyies formades a l'objecte de procurar-se un hospital.

Els hospitals particulars són, generalment petits (el terme mig de llits no passa gairebé de 30) i subministren assistència mèdica i quirúrgica general; un reduït nombre els limiten a donar una mena especial de tractament. No és rar que un hospital sigui posseït i dirigit per un metge, i en considerable nombre de casos constitueixi un annex al consultori mèdic. Està destinat a malalts que poden pagar els serveis hospitalaris i, generalment, és emprat per casos de malaltia aguda. El pacient no pagant no hi són admesos, però s'hi dóna tractament d'urgència gratuït. Al contrari dels hospitals benèfics, els altres no estan lliures d'impostos.

Les gestions per l'admissió d'un malalt a un hospital particular són fetes pel metge de capçalera, qui, després de consultar el malalt, els parents o amics reté un llit a un preu donat, el qual no incloïx serveis especials, com raigs X, anàlisi de metabolisme basal, i altres semblants.

El pagament pels serveis ordinaris sovint és exigít peravançat setmanalment, en tant que els comptes dels metges tractants són presentats en acabar-se el tractament. Per tant, els malalts tenen de pagar dos comptes: un a l'hospital i l'altre al metge o metges que el tenen en cura; i dels dos el que està més exposat a no ésser pagat, almenys totalment, és el dels metges, sobretot si les càrregues de l'hospital ha estat inesperadament feixugues.

De vegades s'originen disputes entre hospital i doctor quant l'arranjament dels respectius comptes. Encara més edificant és el conveni, que, segons hom diu, s'estableix en alguns hospitals, on, del que paga el malalt, és dóna una comissió al metge que l'ha fet ingressar. Aquests procediments són severament condemnats pels òrgans representatius de l'estament mèdic d'Amèrica del Nord i hom ha proposat diferents mètodes per tal de posar-los-hi ratlla i d'assegurar un més alt nivell. d'ètica en l'exercici de la professió. En bona part per a aquest objecte, una nova organització ha estat creada a Nova-York, coneguda com "Association de Private Hospitale Inc", els mem-

bres de la qual signen un compromís obligant-se a mantenir el més alt grau d'eficàcia dels nostres serveis; b) sostenir un hospital lliure per tal que metges i cirurgians puguin enviar-hi malalts; c) fer el que estigui en el nostre poder per tal de combatre la participació d'honoraris entre metges i cirurgians que treballin en la nostra institució". Els administradors es comprometen, també, a no cedir cap comissió de les quotes del malalt hospitalitzats al metge que el visiti.

PER QUE NO FLOREIX EL CURANDERISME?

Una de les darreres sessions de la "Royal Society of Medicine", de Londres, ha estat dedicada a estudiar els motius i els fets del curanderisme, l'augment del qual ha estat remarcat en els últims anys en diferents països.

Una comunicació del Dr. Burger, d'Amsterdam, inicià la reunió.

El curander — digué el Dr. Burger — pot tenir el mitjà d'ésser un optimista. Els dubtes no són per ell cap càrrega. Si el seu tractament fracassa, res més planer que donar la culpa a la grolleria dels seus predecessors, els metges. En la mentalitat de l'home resta la creença de què l'art mèdic és un do diví. La natura — assenyala el Prof. Burger — no fa cap distinció entre el curander i el pràctic qualificat, i fa allò que ella pot pels pacients d'ambdós; el curander mai no deixa de vantarse'n quan la seva aliada ha vingut en la seva ajuda. Veritat és que hi ha metges que inspiren ferma confiança així que entren en la cambra del malalt, l'optimisme d'un tal home és trasmutat en el cor del seu pacient en una poderosa fe. Sota els efectes de la seva suggestió, no sols desapareixen molts trastorns funcionals, sinó que veritables malalties orgàniques poden ésser influïdes per bé, la qual cosa no ha de sota-estimar-se. El curander amb una semblant personalitat estimuladora pot obtenir els mateixos resultats. Explicà el Prof. Burger com un pagès d'Holanda havia fet cures durant alguns anys, creient àdhuc persones educades, que posseïa un diví poder de guariment. Malgrat ésser el percentatge de cures provades molt reduït. I, esmentà el cas d'un bruixot de Bohèmia, que portava una llarga barba blanca que tractava cents de malalts diàriament;